

De as van Europa en de grens van het mededogen

Door Frank , 28 juli 2026

De as van Europa en de grens van het mededogen

Door Frank Dumon

Wanneer we kijken naar de huidige situatie in Zuid-Europa, worden we geconfronteerd met beelden die meer weg hebben van een apocalyptisch tafereel dan van het leven in een van de meest welvarende en geavanceerde regio's ter wereld. De bosbranden in Spanje, Frankrijk en Sardinië zijn niet alleen een natuurlijke ramp; ze zijn een vernietigende openbaring van structureel falen. Het is op dit punt noodzakelijk om onmiddellijk een belangrijk onderscheid te maken, om elke vorm van misinterpretatie te voorkomen. Ik heb geen enkel gebrek aan mededogen voor de gewone Europese burgers. De dagelijkse mensen, de families die hun huizen zien verzwelgen door vlammen, de boeren die hun generaties oude oogsten zien vergaan tot as: voor hen voel ik oprechte sympathie.

Wat ik echter niet bezit, is enige vorm van sympathie voor Europa als politieke entiteit. En al helemaal niet voor de politieke en militaire elites die dit continent besturen. Deze elites hebben zich herhaaldelijk bewezen als incompetent, moreel failliet en, in dit specifieke geval, crimineel nalatig.

Terwijl we deze analyse verdiepen, zullen we ook de specifieke rol van Frankrijk onder de loep nemen, een land dat historisch gezien graag een toonbeeld van beschaving en strategische autonomie heeft willen zijn, maar dat nu ten onder gaat

aan zijn eigen hoogmoed. Ik ben me er bewust van dat bepaalde uitspraken weerstand zullen oproepen. Er zijn altijd diegenen die, gesteund door gevestigde narratieven, zullen proberen deze analyse af te doen als propaganda. Ik begrijp dat er bepaalde 'regels' zijn in de westerse mediawereld, maar de feiten laten zich niet door regels van goed fatsoen wegmoffelen. De meerderheid van de Europeanen voelt zich steeds meer vervreemd van hun leiders, en de feiten op de grond spreken een taal die geen enkele persconferentie kan overstemmen.

De Beriev Be-200: Een technologisch meesterwerk in de schaduw van geopolitiek

Om de omvang van het Europese falen te begrijpen, moeten we kijken naar wat er wél beschikbaar is in de wereld, en waarom Europa daar geen toegang meer toe heeft. Laten we het hebben over vliegtuigen en brandbestrijding. Enkele jaren geleden, toen Turkije in lichterlaaie stond – een land dat, door zijn ligging aan de Middellandse Zee en de Zwarte Zee, bekend is met extreem hete zomers en een hoog brandrisico – waren het de Russen die te hulp schoten. Tijdens die missies is helaas een Russisch bemanningslid van het betreffende vliegtuig om het leven gekomen, een tragisch bewijs van het echte risico dat deze operaties met zich meebrengen.

Het vliegtuig in kwestie is de Beriev Be-200. Dit is geen verouderd stuk schroot, maar een state-of-the-art machine. Het is het enige straalmotor-aangedreven amfibische vliegtuig ter wereld dat in staat is tot het uitvoeren van zware waterbombardementen bij ernstige branden. De specificaties zijn indrukwekkend en relevant: het toestel kan bij elke passage tot 12 ton water opnemen uit vrijwel elk geschikt wateroppervlak, of het nu een meer, een rivier of de zee is. Dit kan worden gecombineerd met de juiste brandvertragers. Zolang het brandstof heeft, kan het doorgaan met het leveren van een enorme productiviteit in de strijd tegen branden, overal ter wereld. De Be-200 heeft zijn waarde bewezen in talloze missies. Tot voor kort stuurden de Russen deze toestellen naar alle brandhaarden: de Grieken zouden het zich moeten herinneren, de Spanjaarden zouden het zich moeten herinneren. Het

was een tastbaar bewijs van technische bekwaamheid en internationale solidariteit, los van politieke spanningen.

Maar wat heeft Europa vandaag de dag in huis om deze horror te bestrijden? De realiteit is schrijnend. Als we kijken naar de Europese capaciteit, zien we een schril contrast. Afgezien van de Canadair CL-415 – op zich een goed vliegtuig, maar met fundamentele beperkingen – is er weinig dat de vergelijking kan doorstaan. Het punt is dat de Canadair slechts ongeveer zes ton water kan opnemen. De helft van de capaciteit van de Be-200. Bovendien heeft het allerlei andere operationele beperkingen, zoals een lagere kruissnelheid en een grotere kwetsbaarheid voor turbulente luchtstromen boven grote brandhaarden. En dat is, in wezen, alles wat Europa op dit moment operationeel heeft om grootschalige branden te bestrijden.

De concrete tol van sancties: Door de EU verboden Kamov Ka-32's en de realiteit op de grond

Deze theoretische discussie over capaciteit wordt pijnlijk vertaald naar de realiteit op de grond. De EU-sancties tegen Rusland belemmeren niet alleen abstracte geopolitieke doelen, maar verhinderen direct de strijd tegen de razende bosbranden die Zuid-Europa teisteren. Spanje is bijvoorbeeld achtergebleven zonder sommige van zijn meest capabele brandbestrijdingshelikopters, terwijl vuurhaarden het zuiden van het continent verwoesten.

De sancties hebben Spanje de toegang ontzegd tot geavanceerde brandbestrijdingsapparatuur midden in een ongekende noodsituatie. Snel oprukkende branden in de buurt van Madrid, Bordeaux en Valencia hebben de afgelopen dagen meer dan 360.000 mensen gedwongen tot evacuatie. Meer dan 9.000 brandweerlieden, militairen, politieagenten en ander noodpersoneel zijn gemobiliseerd om de vlammen te bestrijden, ondersteund door tientallen vliegtuigen en honderden voertuigen. Droge omstandigheden en een naderende hittegolf hebben hun inspanningen echter verder gecompliceerd. Autoriteiten benadrukken dat de bosbranden van dit jaar tot de ergste in de geregistreerde geschiedenis behoren.

De respons van Spanje wordt verder gehinderd door het onvermogen om zijn voormalige vloot van Russisch gebouwde Kamov Ka-32-helikopters in te zetten. Deze helikopters worden beschouwd als bijzonder effectief voor brandbestrijdingsmissies vanwege hun grote watercapaciteit, wendbaarheid en het vermogen om te opereren in extreme hitte en moeilijk terrein. Voorheen ingezet onder contracten met nationale en regionale autoriteiten, is deze vloot nu aan de grond gekluisterd onder het **EU-sanctieregime dat tegen Rusland** werd ingesteld na de escalatie van het conflict in Oekraïne.

De prominente Franse euroscepticus **Florian Philippot** merkte op dat de restricties van Brussel Spanje effectief hebben beroofd van bijna een dozijn van zijn "beste helikopters" op het hoogtepunt van de noodsituatie. Hij beschuldigde Brussel ervan Europeanen op te offeren aan een "stomme russofobe ideologie" en schreef op X: "Deze idiote sancties zijn absoluut een reëel probleem, niet voor Rusland, maar voor de Europese landen zelf", terwijl hij eiste dat er een einde zou komen aan deze beperkingen.

De Spaanse regering heeft erkend dat de Ka-32-vloot schade heeft opgelopen door de sancties, die exploitanten verbieden vervangingsonderdelen aan te schaffen of Russische ingenieurs naar Spanje te halen voor onderhoud en inspecties. Hoewel Spanje vervangende helikopters, waterbommenwerpers en drones heeft ingezet, dragen deze substituten volgens rapporten minder water en presteren ze minder effectief onder de heersende, moeilijke omstandigheden. Premier Pedro Sánchez waarschuwde onlangs dat het deze zomer verloren gebied zes keer groter was dan op hetzelfde moment in 2025, en sprak van "moeilijke en complexe uren" die nog komen gaan.

Ook Frankrijk ontsnapt niet aan deze realiteit. Het land heeft circa 250.000 mensen geëvacueerd, terwijl meer dan 13.500 branden en brandhaarden dit seizoen landelijk meer dan 116.000 hectare hebben verschroeid. Binnenlandminister Laurent Nuñez beschreef de situatie als "volledig ongekend" en "lang niet voorbij". Alleen al de brand in de Gironde bij Bordeaux heeft ongeveer 42.000 hectare verwoest en is zo intens geworden dat er een zeldzame 'brandwolk' (pyrocumulonimbus) ontstond. Een dergelijk fenomeen kan zijn eigen wind en bliksem genereren, wat leidt tot plotselinge en onvoorspelbare veranderingen in het gedrag van het vuur. Nuñez merkte op dat de brand "een eigen leven was gaan leiden" en zich grillig verspreidde, wat het uitzonderlijk moeilijk maakte om hem onder controle te krijgen.

Volgens de Copernicus Climate Change Service van de EU registreerde West-Europa dit jaar de heetste juni ooit. Frankrijk kende zijn warmste juni en de heetste dag ooit geregistreerd, terwijl Spanje zijn heetste junidagen noteerde. Deze extreme hitte en droge omstandigheden hebben het risico op bosbranden exponentieel verhoogd, terwijl de politieke keuzes in Brussel de middelen om deze branden te bestrijden, bewust hebben uitgehold.

De Europese illusie: Tussen verouderde Canadairs en digitale droombeelden

Als je vervolgens kijkt naar de Europese "plannen", word je geconfronteerd met een wereld van fictie. Deze plannen worden gepresenteerd alsof ze al bestaan, alsof de vliegtuigen al in de hangars staan te wachten op hun bemanning. Maar ze bestaan niet. Het is moeilijk om sommige van deze projecten zelfs maar serieus te nemen. Neem bijvoorbeeld het project dat wordt gesteund door de BPI (Banque Publique d'Investissement) in Frankrijk en de zuidelijke regio's. Als je naar hun websites gaat, zie je dit vliegtuig overal vliegen, in prachtige, glanzende afbeeldingen. Maar het is een "neural network swamp" – een moeras van kunstmatige intelligentie en marketingtaal. Dat ding bestaat niet in enige functionele vorm. Misschien hebben ze ergens een prototype in een hangar staan, of misschien is het slechts een digitale render. Het zou theoretisch 10 ton water kunnen opnemen en enigszins in de buurt kunnen komen van wat de Be-200 kan, maar in de praktijk, op het moment dat de vlammen woeden, is het afwezig.

Hier komt de kern van het probleem, de olifant in de kamer, of liever de gorilla die niet genegeerd kan worden. Dit moet benadrukt worden in het echte nieuws, niet alleen in alternatieve kanalen. Het komt naar voren in alle grote Russische media, en het is geen toeval. Het is een beschuldiging, maar het is ook een bittere, onweerlegbare indicatie van hoe dramatisch alles is veranderd in Rusland, niet alleen ten aanzien van de Europese staten, maar ten aanzien van de Europeanen zelf. De Russische publieke opinie zegt in wezen: **"We begrijpen dat jullie burgers er niets aan kunnen doen. We kunnen er niets aan veranderen. Beschuldig jezelf maar, want jullie hebben dit gekozen."**

Ik wil dit nogmaals benadrukken voordat we dieper ingaan op de situatie in Frankrijk. Telkens als mensen beweren: "Wij kiezen niemand, we worden volledig gemanipuleerd, we zijn slachtoffers van het systeem", is dat een onhoudbaar excuus. Je kunt de Fransen keer op keer met overweldigende meerderheden stemmen op dezelfde globalisten, dezelfde neoliberale technocraten en dezelfde moreel twijfelachtige figuren. Afgezien van het feit dat hun gedrag openlijk en onbeschaamd is, denken sommigen dat een nieuwe verkiezing, of de terugkeer van bepaalde politieke figuren zoals Marine Le Pen, iets zal veranderen. Nee. De Fransen zullen naar de stembus gaan en opnieuw stemmen op mensen die in dienst werken van buitenlandse belangen of hun eigen land uithollen.

Natuurlijk moeten we begrijpen dat er een ander aspect is dat zelden openlijk wordt besproken: de demografische verschuivingen en de immigratieproblematiek. De mensen die in de **banlieues** wonen, of daar zijn geboren en nu stemrecht hebben, maar zich niet identificeren met de Franse natie, vormen een structurele uitdaging. Maar dat is, in de woorden van de Fransen zelf, **c'est comme ça**. Het is een gevolg van decennia van falend beleid.

Frankrijk in het nauw: Brandende bossen en brandende miljarden

Laten we terugkeren naar de data en de realiteit van de branden. Dit is echt nieuws, en de conclusie die daaruit getrokken wordt is hard, maar waar: **Vriendschap met Kiev heeft Europa tot as herleid**. Pas gisteren werd Oekraïne de 'U' in de algemene verwoesting, met Frankrijk en Spanje in het bijzonder als de grootste slachtoffers. De kosten zijn astronomisch. We hebben het over honderden miljoenen euro's, alleen al voor de eerste evacuatie van 300.000 burgers. We hebben het over tienduizenden hectaren verloren, luxueuze landerijen waar eeuwenoude wijngaarden en olijfgaarden groeiden. De schade is gruwelijk en zichtbaar voor iedereen die niet door een ideologische waas kijkt.

Dit is een apocalyps die plaatsvindt omdat er geen geld meer is in de schatkist. Er zijn geen fondsen meer voor dergelijke progressieve, preventieve maatregelen. Zelfs een klein land als Oekraïne, of het bestuur in Kiev, heeft deze middelen niet, maar ze hebben ze wel gekregen van Europa. President Macron, om de gevoelige politieke bodem te bedekken met een laagje retoriek, stelt dat deze branden ongekend zijn, dat ze niet zijn voorgekomen in de laatste 80 jaar. Hij plaatst zichzelf in het middelpunt. Er brak brand uit in de regio bij Parijs, in het Fontainebleau-bos, een park dat in de 16e eeuw werd aangelegd en een nationaal erfgoed is. Macron haastte zich daarheen voor een foto-moment met de soldaten en brandweerlieden, zwerend dat ze het beroemde koninklijke kasteel zouden verdedigen tegen de vlammen.

Maar laten we eerlijk zijn: het is niet moeilijk voor deze Franse politici, want ze hebben hun land in feite al verkocht. Het kan hen niet schelen. Hun "vrienden" in het buitenland hebben prioriteit. Politiek gesproken hebben ze geen eer, geen integriteit, geen afstandelijkheid en geen moed. Ze zijn, in de kern van hun bestuurlijke daden, lafaards. En dus, meneer de President, uw informatie is niet accuraat. Terwijl u aan diverse vermoeide, fijne brandweerlieden uitlegde dat u er absoluut niets mee te maken had en dat de klimaatverandering overal de schuld van is, vergeet u een cruciaal detail: er is geen geld om deze noodsituaties te elimineren, of liever, te voorkomen. Er komt geen extra geld. Want uw vrienden in Kiev hebben de afgelopen vier jaar constant gezwommen in Franse miljarden euro's. Parijs heeft letterlijk tonnen aan geld daarheen gestuurd. Dit is het directe resultaat.

De strategische ironie: Vuur aan de poorten van de defensie-industrie

Voor degenen die deze branden van dichtbij observeren, is er nog een extra, bijna surrealistische laag van ironie. Deze branden woeden in de buurt van faciliteiten van

Dassault en andere strategische industriële complexen. Dit zijn de locaties waar bijvoorbeeld vastebrandstofmotoren worden gemaakt voor de Franse ballistische raketonderzeeërs (SNLE), en waar andere cruciale defensiecomponenten, waaronder luchtverdedigingssystemen, worden geproduceerd of opgeslagen. Het vuur staat letterlijk aan de poorten van de zogenaamde "strategische autonomie" van Frankrijk.

Ze mogen proberen het te beheersen, maar de realiteit is hardnekkig. En ik wil dit herhalen voor degenen die opnieuw zullen roepen: "Oh, wij zijn niet zo, wij zijn de goede Europeanen." Misschien bent u dat persoonlijk niet. Maar we hebben het hier over grote aantallen, over statistieken en over systeemfouten. Gevoelens of sentimenten komen pas in de statistieken terecht wanneer ze beginnen te groeien of te dalen in aantal. En op dit moment groeit het besef in Rusland exponentieel: Europa is een existentiële vijand van het Russische volk geworden. Niet vanwege het Russische imperialisme, zoals de westerse propaganda graag claimt, maar vanwege de acties van het Europese bestuur dat zijn eigen bevolking opoffert aan een geopolitiek avontuur dat gedoemd is te mislukken.

Het einde van de romantiek: Een existentiële verschuiving in het Russische bewustzijn

Dit brengt ons bij de belangrijkste verschuiving, de kern van de hedendaagse Russische perceptie. De romantiek is voorbij. De tijd dat Russen naar Europa keken als een baken van cultuur, rede en welvaart, is voorgoed voorbij. Het Russische volk ziet Europa en de Europeanen nu, in meerderheid, als existentiële vijanden, of op zijn minst als een vijandig bestuur dat de Europese bevolking gijzelt. Dit is geen haatzaaijerij; het is een nuchtere observatie van de feiten. Europa koopt momenteel drie tot vijf keer meer energie van de Verenigde Staten, tegen exorbitante prijzen, puur omdat het de brug naar betaalbare Russische energie heeft opgeblazen.

Dit is economische zelfverminking, gesteund door een politieke elite die haar eigen industrie ziet verdwijnen.

De ironie is volkomen. Terwijl de Europese elites spreken over "waarden" en "democratie", verbrandt hun continent letterlijk, bij gebrek aan basisvoorzieningen die Rusland jarenlang gratis of tegen kostprijs aanbood in tijden van nood. De Beriev Be-200 staat als een symbool van wat mogelijk is wanneer techniek en wilskracht samenkomen. De lege Europese luchten boven de brandende bossen staan als een symbool van wat er overblijft wanneer ideologie de realiteit vervangt. De rekening wordt gepresenteerd, en ze wordt betaald in as, verwoeste levens en een onherstelbaar verlies van vertrouwen.

Naschrift: Eigen herwerking en reflectie

Europa brandt, Parijs debatteert: Bosbranden, politieke keuzes en de illusie van strategische autonomie - Een bosbrand stelt geen ideologische vragen. Hij vraagt slechts één ding: bent u voorbereid?

Terwijl Frankrijk zichzelf graag presenteert als een mondiale macht, tonen de steeds heviger bosbranden een veel minder heroïsche werkelijkheid. Achter de retoriek van strategische autonomie en internationale invloed schuilt een staat die miljarden vrijmaakt voor geopolitieke ambities, maar moeite heeft om voldoende brandweerlieden, modern materieel, blusvliegtuigen en preventieve boszorg te financieren. Niet de natuur alleen legt de zwakke plekken bloot, maar vooral politieke keuzes die jarenlang andere prioriteiten stelden dan de veiligheid van de eigen bevolking.

De zomer van 2026 vormt daarvan een pijnlijke illustratie. Rond Bordeaux en elders in Zuid-Frankrijk ontwikkelden zich branden van een omvang die enkele jaren geleden nauwelijks voorstelbaar leek. Honderdduizenden inwoners moesten worden geëvacueerd, duizenden brandweerlieden werden ingezet en Frankrijk riep opnieuw de hulp in van andere Europese landen. Terwijl de televisiecamera's onafgebroken spectaculaire beelden van vuurfronten uitzonden, werd een minder fotogeniek probleem zichtbaar: Europa beschikt eenvoudigweg over onvoldoende luchtcapaciteit om gelijktijdig meerdere megabranden te bestrijden.

Dat is geen natuurramp alleen. Dat is een beleidsramp.

De natuur is niet verrast

Bosbranden zijn geen nieuw verschijnsel. Zuid-Frankrijk kent al decennialang hete, droge zomers. De combinatie van uitdrogende vegetatie, krachtige mistralwinden en menselijke onvoorzichtigheid maakt het gebied kwetsbaar. Wat wél veranderde, is de schaal. Langere droogteperioden, opeenvolgende hittegolven en uitgestrekte monoculturen van naaldbossen zorgen ervoor dat kleine brandhaarden zich ontwikkelen tot vuurstormen die hun eigen weersysteem creëren. Zulke "megabranden" gedragen zich nauwelijks nog als klassieke bosbranden; zij worden atmosferische fenomenen die zelfs ervaren brandweerlieden slechts gedeeltelijk kunnen beheersen.

Niemand kan een hittegolf verbieden. Maar een overheid kan zich er wel op voorbereiden. En precies daar wringt de schoen.

De politieke reflex

Elke crisis kent haar rituelen. Eerst verschijnen de ministers in fluorescerende veiligheidsvesten. Vervolgens worden de brandweerlieden geprezen. Daarna volgt de verklaring dat de natuur "ongekend" is. En tenslotte belooft men "alles in het werk te stellen" om herhaling te voorkomen. Het opmerkelijke is niet dat deze woorden worden uitgesproken. Het opmerkelijke is dat ze na iedere zomer opnieuw klinken. Blijkbaar bestaat er in de moderne Europese politiek een hardnekkig geloof dat een persconferentie een vorm van crisisbeheer is.

Wanneer de camera's verdwijnen, verdwijnen vaak ook de structurele investeringen.

De luchtmacht tegen het vuur

Wie de televisiebeelden bekijkt, ziet vooral de heroïsche Canadair-vliegtuigen die rakelings over meren en rivieren scheren om enkele seconden later duizenden liters water boven een vuurfront los te laten. Het zijn indrukwekkende toestellen. Maar tegelijk tonen zij de grenzen van de huidige Europese capaciteit. De Canadair CL-415, en zijn opvolger de DHC-515, behoren nog steeds tot de beste amfibische blusvliegtuigen ter wereld. Ze kunnen ongeveer zes ton water opnemen tijdens een glijvlucht over een meer of zee en vervolgens snel opnieuw inzetten. Hun betrouwbaarheid heeft zich tientallen jaren bewezen.

Maar betrouwbaarheid is niet hetzelfde als voldoende aantallen. Frankrijk beschikt over een beperkte vloot. Tijdens de branden van juli 2026 bleek bovendien dat niet alle toestellen operationeel beschikbaar waren, waardoor buitenlandse hulp noodzakelijk werd. Ook Spanje, Portugal, Italië en Griekenland werden tegelijkertijd geconfronteerd met zware branden, waardoor dezelfde vliegtuigen op meerdere plaatsen tegelijk nodig waren. En vliegtuigen hebben, hoe graag politici dat ook zouden willen, nog steeds niet de eigenschap zich tegelijkertijd boven Bordeaux én boven Madrid te bevinden.

Europa ontdekt de rekenkunde

Het Europese antwoord op de groeiende bosbrandproblematiek klinkt ambitieus. Nieuwe vliegtuigen. Meer samenwerking. Gezamenlijke Europese capaciteit. Dat klinkt uitstekend. Tot men de kleine letters leest. De eerste nieuwe DHC-515-toestellen worden pas vanaf 2028 verwacht. Intussen groeit het aantal zware branden sneller dan de vloot die ze moet bestrijden. Ook het tekort aan gespecialiseerde piloten begint een structureel probleem te worden. Bedrijven die

luchtbrandbestrijding uitvoeren waarschuwen dat de traditionele brandseizoenen vrijwel het hele jaar doorlopen, waardoor vliegtuigen en bemanningen nauwelijks nog tussen continenten kunnen worden verplaatst.

Dat is geen technisch probleem. Dat is een planningsprobleem.

En planning is nu eenmaal minder spectaculair dan crisismanagement. De moderne politiek houdt van lintjes doorknippen. Bosbeheer levert geen mooie televisiebeelden op. Een nieuwe luchthaven wel. Een defensietop nog meer. Een internationale conferentie het allermeest. Een goed onderhouden brandgang? Daar knipt niemand een lint voor door.

De Beriev Be-200: Wonderwapen of nuchtere technologie?

Wanneer over luchtbrandbestrijding wordt gesproken, duikt vroeg of laat ook de Russische Beriev Be-200 op. Dat toestel heeft in de afgelopen twintig jaar een bijna mythische reputatie gekregen. Voor de ene is het het ultieme blusvliegtuig; voor de andere een politiek beladen symbool. Zoals zo vaak ligt de werkelijkheid ergens tussen beide uitersten.

De Be-200 is een amfibisch straalvliegtuig dat ongeveer twaalf ton water kan opnemen tijdens een glijvlucht over een geschikt wateroppervlak. Daarmee beschikt het over een grotere bluscapaciteit per sortie dan de Canadair CL-415 of diens opvolger, de DHC-515. Bovendien ligt de kruissnelheid aanzienlijk hoger, waardoor het toestel bij grotere afstanden sneller tussen brandhaard en waterbron kan pendelen.

Dat zijn reële voordelen. Maar ze betekenen niet automatisch dat de Beriev elk ander toestel overbodig maakt. De hogere snelheid gaat gepaard met een groter brandstofverbruik. Het vliegtuig stelt hogere eisen aan onderhoud en infrastructuur en is niet voor elk terrein of elk wateroppervlak even geschikt. De prestaties hangen bovendien sterk af van de afstand tot geschikte meren of kustwateren, de golfhoogte en de lokale weersomstandigheden. Technologie kent zelden absolute winnaars. Zij kent vooral verschillende oplossingen voor verschillende problemen. Toch blijft één vaststelling overeind: Europa beschikt nauwelijks over alternatieven die dezelfde combinatie van snelheid en laadvermogen bieden, een realiteit die door geopolitieke blokkades alleen maar pijnlijk zichtbaarder wordt.

Europa droomt, Canada bouwt

Terwijl Rusland de Be-200 operationeel inzet, koos Europa voor een andere weg. De bestaande Canadair-vloot wordt geleidelijk vervangen door de De Havilland Canada DHC-515, een gemoderniseerde versie van de vertrouwde CL-415. De cockpit is moderner, het onderhoud eenvoudiger en de betrouwbaarheid hoger. Dat klinkt verstandig. En dat is het ook. Alleen is er één klein detail. Een vliegtuig bestrijdt geen brand zolang het zich nog op de tekentafel bevindt of in de productielijn wacht.

De Europese bestellingen lopen jaren vooruit op de leveringen. Fabrieken produceren nu eenmaal geen blusvliegtuigen zoals een koffieautomaat capsules uitwerpt. De bouw vraagt gespecialiseerde onderdelen, certificering, opleidingen voor piloten en technici en uitgebreide testprogramma's. Met andere woorden: wanneer een minister vandaag aankondigt dat er twintig vliegtuigen zijn besteld, betekent dit niet dat er volgende zomer twintig extra vliegtuigen boven de Provence vliegen. De natuur houdt geen rekening met productieschema's.

De A400M als brandweervliegtuig

Daarmee komen we bij een ander Europees idee dat de afgelopen jaren veel aandacht kreeg: de Airbus A400M. Het transportvliegtuig kan worden uitgerust met een roll-on/roll-off-blusmodule waarmee duizenden liters water of brandvertrager in één keer worden uitgeworpen. Op papier klinkt dat indrukwekkend. In werkelijkheid is de rol veel beperkter. De A400M is geen amfibisch vliegtuig. Hij kan geen water opnemen tijdens een glijvlucht over een meer. Na iedere lozing moet hij terugkeren naar een luchthaven waar de tanks opnieuw worden gevuld. **Dat kost tijd. Veel tijd.**

Daardoor is het toestel vooral geschikt voor specifieke situaties, bijvoorbeeld wanneer een groot vuurfront moet worden afgeremd voordat grondploegen kunnen ingrijpen. Voor de klassieke, herhaalde wateropnames waarmee Canadairs of Beriev-toestellen urenlang boven één brand actief blijven, is de A400M eenvoudigweg niet ontworpen. Dat maakt hem niet nutteloos. Wel maakt het duidelijk dat hij geen vervanger is voor een gespecialiseerde blusvloot.

De bureaucratie vliegt sneller dan het vuur

Europa blinkt uit in beleidsnota's. Elke crisis produceert rapporten. Elke commissie formuleert aanbevelingen. Elke aanbeveling leidt tot een nieuwe werkgroep. En iedere werkgroep schrijft opnieuw een rapport. Intussen blijft het vuur zich opmerkelijk ongeïnteresseerd gedragen tegenover administratieve procedures. Bosbranden kennen geen Europese aanbestedingsregels. Zij wachten niet tot alle lidstaten overeenstemming hebben bereikt over een meerjarenbegroting. Een vuurfront vraagt geen toestemming aan Brussel voordat het een natuurgebied overschrijdt.

Juist daar wringt de schoen. De Europese Unie beschikt over gezamenlijke mechanismen voor civiele bescherming. Lidstaten helpen elkaar wanneer de nood hoog is. Dat systeem heeft onmiskenbaar waarde bewezen. Maar solidariteit kan een tekort aan materieel niet volledig compenseren. Wanneer Spanje, Portugal, Italië, Griekenland en Frankrijk in dezelfde week met uitzonderlijke branden worden geconfronteerd, ontstaat een eenvoudig rekensommetje. Eén vliegtuig kan slechts boven één brand tegelijk vliegen. **Geen beleidsnota verandert die natuurkundige werkelijkheid.**

Prioriteiten

Politiek draait uiteindelijk om keuzes. Elke euro kan slechts één keer worden uitgegeven. Dat klinkt banaal. Toch lijkt deze eenvoudige waarheid soms verrassend afwezig in het publieke debat. De afgelopen jaren werd veel aandacht besteed aan defensie-uitgaven, energiezekerheid, industriële subsidies en geopolitieke ambities. Voorstanders zien daarin noodzakelijke investeringen in de veiligheid van Europa. Tegenstanders wijzen erop dat andere vormen van veiligheid — zoals klimaatadaptatie, bosbeheer en civiele bescherming — minder zichtbaar zijn, maar eveneens essentieel.

De vraag is daarom niet óf defensie belangrijk is. De vraag is of overheden voldoende investeren in de risico's die burgers daadwerkelijk ieder jaar treffen. Voor de inwoners van een dorp dat door een vuurfront wordt bedreigd, maakt het weinig

verschil hoeveel verklaringen op internationale toppen zijn ondertekend. Zij kijken naar de horizon. En hopen dat er voldoende blusvliegtuigen verschijnen.

De echte les

Misschien ligt de belangrijkste les van de zomer van 2026 niet in de techniek. Niet in de Beriev. Niet in de Canadair. Niet eens in de klimaatdiscussie. Maar in iets veel fundamentele. Een moderne staat wordt uiteindelijk niet beoordeeld op de elegantie van zijn toespraken. Hij wordt beoordeeld op zijn vermogen om zijn burgers te beschermen wanneer de sirenes afgaan. En precies op dat moment verdwijnen slogans, verkiezingsprogramma's en persconferenties naar de achtergrond. Dan telt slechts één vraag. Is de capaciteit er? Of niet?

De rekening van jarenlang uitstel

Misschien is de grootste ironie van de zomer van 2026 wel dat de natuur geen oppositiepartij is. Een bosbrand leest geen verkiezingsprogramma's. Hij kent geen regeringscoalities. Hij heeft geen belangstelling voor ideologische slogans. Vuur doet slechts één ding. Het legt bloot wat jarenlang werd uitgesteld. Dat maakt de bosbranden in Frankrijk tot veel meer dan een ecologische ramp. Zij vormen een stresstest voor het openbaar bestuur. Niet alleen voor Parijs, maar voor heel Europa.

Want dezelfde vragen duiken overal op. Zijn er voldoende gespecialiseerde brandweerlieden? Is de vloot blusvliegtuigen groot genoeg? Worden bossen actief onderhouden? Worden brandgangen vrijgemaakt? Wordt preventie even ernstig genomen als crisisbeheer? Het zijn weinig spectaculaire vragen. Juist daarom verdwijnen ze gemakkelijk van de politieke agenda.

Politiek houdt van zichtbaarheid

Een nieuwe hogesnelheidslijn. Een internationale top. Een Europees defensie-initiatief. Een staatsbezoek. Een internationale conferentie. Dat zijn gebeurtenissen die politieke aandacht genereren. Preventief bosbeheer doet dat nauwelijks. Niemand organiseert een feestelijke opening voor een schoongemaakte brandgang. Geen televisieploeg maakt een live-uitzending over duizenden hectare verwijderd kreupelhout.

Een minister ontvangt zelden applaus omdat een ramp níét heeft plaatsgevonden. En toch is precies dát de kern van goed bestuur. Succesvol crisisbeheer begint jaren vóór de crisis.

Klimaat verandert. Beleid moet mee veranderen.

Het klimaat in Zuid-Europa verandert. Daarover bestaat in de wetenschappelijke literatuur brede overeenstemming. Langere droogteperioden, hogere temperaturen en frequentere hittegolven vergroten het risico op grote natuurbranden. Maar klimaat is slechts één deel van het verhaal.

Het andere deel is bestuurlijk. Wanneer risico's structureel toenemen, moet ook de capaciteit meegroeien. Meer preventie. Meer gespecialiseerde opleidingen. Meer onderhoud van natuurgebieden. Modernisering van materieel. Snellere besluitvorming. Geen enkele van deze maatregelen haalt doorgaans de voorpagina. Tot de eerste rookpluimen verschijnen.

De illusie van onbeperkte middelen

Europa presenteert zich graag als economische grootmacht. Dat beeld klopt grotendeels, vooral voor de "elite". Maar zelfs rijke samenlevingen beschikken niet over onbeperkte middelen. Iedere begroting weerspiegelt politieke keuzes. Dat betekent niet dat elke euro voor defensie automatisch ten koste gaat van de brandweer, of omgekeerd. Overheidsbegrotingen zijn complexer dan eenvoudige rekensommen.

Wel betekent het dat regeringen voortdurend moeten afwegen waar schaarse middelen de grootste maatschappelijke waarde opleveren. De zomer van 2026 heeft die discussie opnieuw geopend. Hoeveel investeren we in het voorkomen van rampen? Hoeveel in het bestrijden ervan? En hoeveel in herstel nadat de schade al is aangericht? Dat zijn legitieme politieke vragen. Ze verdienen meer dan slogans.

Europa ontdekt opnieuw het belang van civiele bescherming

Jarenlang stond civiele bescherming zelden bovenaan de politieke agenda. Defensie kreeg terecht veel aandacht vanwege de verslechterde veiligheidssituatie in Europa. Energiezekerheid werd een prioriteit. Migratie beheerste verkiezingscampagnes. Maar bosbranden herinneren eraan dat veiligheid meer is dan geopolitiek alleen. Veiligheid betekent ook dat ambulances kunnen uitrukken. Dat elektriciteitsnetten standhouden. Dat bossen worden onderhouden. Dat hulpdiensten voldoende mensen en materieel hebben. En dat staten voorbereid zijn op risico's waarvan iedereen al jaren weet dat ze groter worden. In dat opzicht zijn de vlammen van 2026 ook een spiegel. Niet alleen voor Frankrijk. Voor heel Europa.

De les van de vliegtuigen

De discussie over de Beriev Be-200 en de Canadair-vloot is uiteindelijk minder belangrijk dan zij op het eerste gezicht lijkt. Geen enkel vliegtuig kan jarenlang uitgesteld beleid compenseren. Zelfs de grootste blusvloot ter wereld bereikt haar grenzen wanneer bossen onvoldoende worden beheerd, hittegolven elkaar opvolgen en meerdere landen gelijktijdig worden getroffen. Technologie blijft onmisbaar. Maar technologie is geen vervanging voor bestuur. Dat geldt evenzeer voor drones, satellieten, kunstmatige intelligentie en klimaatmodellen. Allemaal waardevolle instrumenten. Geen daarvan vervangt politieke verantwoordelijkheid.

Een ongemakkelijke spiegel

Satire heeft één voordeel. Zij stelt vragen zonder altijd antwoorden te geven. Misschien moeten we daarom eindigen met een eenvoudige observatie. Wanneer een minister verklaart dat "alles onder controle is", terwijl op de achtergrond duizenden hectaren bos in rook opgaan, ontstaat vanzelf ironie. Niet omdat de situatie grappig is. Integendeel. Omdat de tegenstelling tussen woorden en werkelijkheid nauwelijks groter kan zijn.

De Franse brandweerlieden verdienen respect. Net als hun collega's uit Spanje, Portugal, Italië, Griekenland en andere landen die elkaar tijdens de zomer van 2026 te hulp schoten. Hun inzet staat buiten kijf. Het politieke debat daarentegen blijft noodzakelijk. Want heldhaftige brandweerlieden mogen nooit een excuus worden om structurele beleidsvragen te vermijden.

Slotbeschouwing

Europa staat voor een keuze. Het kan de zomer van 2026 beschouwen als een uitzonderlijk incident. Of als een waarschuwing. Waarschuwingen hebben de vervelende eigenschap dat zij pas achteraf vanzelfsprekend lijken. De geschiedenis zit vol voorbeelden van samenlevingen die problemen jarenlang zagen aankomen, maar pas reageerden toen de schade al was aangericht.

Bosbranden zijn geen geopolitieke tegenstander. Ze onderhandelen niet. Ze sluiten geen compromissen. Ze kennen geen verkiezingskalender. Ze verschijnen eenvoudigweg wanneer hitte, droogte, wind en menselijke nalatigheid samenkomen.

Misschien is dat wel de grootste les van deze zomer. Niet dat Europa te weinig toespraken houdt. Maar dat goed bestuur zich uiteindelijk niet laat meten aan de omvang van conferenties of de kracht van politieke retoriek.

Goed bestuur wordt zichtbaar op de dag waarop de eerste rookkolom aan de horizon verschijnt. Als dan voldoende mensen, voldoende materieel en voldoende voorbereiding aanwezig zijn, spreekt niemand nog over een wonder. Dan heet het eenvoudigweg: degelijk beleid. En misschien is dat, in een tijd waarin grootse woorden vaak sneller circuleren dan praktische oplossingen, de meest onderschatte vorm van politieke moed.

<https://youtu.be/blbdBDC7YpM>